

טרגדיה דו-לינית

שלא התענינו מעולם בריקוד, אולם רבים מאלה הקרובים לאמנות המחול פישו אותה הזמנה חד-משמעית הקוראת צעירות ישראליות להוסיף במקומות מפוקסקים בארצות-חוק.

בין אלה שסברו כך היה גם שמעון מיכאלי, כתב ידיעות אחרונות, שמהר לפרסם כתבה ארוכה בעתוננו, הוזהר את המדינה מהפגע של ייצוא יצאניות. כתב מיכאלי: לאחר שנסתתם מקור הייצוא ההונגרי והגרמני, באה דרישה גדולה מארצות המרחב לרקדניות אירופיות שתפקידן לשעשע את הפקידות הקולוניאליות ואת בני האפנדים... ישראל הפכה למקור חשוב למטרה זו... מיכאלי הזכיר כי עוד לפני מחצית השנה פורסמה מודעה דומה, משכה 200 צעירות שהביעו את נכונותן לעזוב את ארצן. ארץ לם רק 30 מהן נבחרו כמתאימות, ונשלחו לניקוסיה בקפריסין, שם למדו את סודות הריקוד, צולמו, ותמונותיהן נשלחו לארצות רבות. חברותיהן בארץ, כותב מיכאלי, קבי לו מהן לאחר גלויות מחרטום, אסמרה, הונג קונג.

עתונאי אחר, שהחליט לבקר בביתו של בעל המודעה האחרונה, מצא אדם בגיל די צעיר, יוליוס סומפף, מפיו תוצרת שמנים, שטען כי כל העניין בוטל, סיפר כי ארושת בנו חשקה בנסיעה לחוף ארץ, החליטה ללדת כמה רקדניות בסביבת בערי אירופה. לאחר הרעש שעוררה המודעה, ומאחר שאף נערה לא באה להרשם, בוטלה התכנית, רסן סומפף.

משפם

הארכיאולוג לא האמין

יעקב קפלן, מנהלה הממושקף של המחלקה הארכיאולוגית בעיריית תל-אביב, יצא באחד הימים של חודש ספטמבר אתהקד ממשרדו שבמזוואון הארכיאולוגי באבן-כביר, השאיר את הוראותיו לפועל הצעיר (22) שמעון לוי שנטאר לבדו.

כאשר חזר קפלן, בשעות הצהריים, נדהם לראות מכונית משטרה ליד משרדו, שני שוטרים מובילים אל תוכה את שמעון. קפלן לא האמין למשמע אוניו כששמע מפי השוטרים, כי שמעון נאשם בעשיית מעשה מגונה בגופה של ילדה בת שמונה. הוא הכיר את שמעון כצעיר שקט וחרוף, שאת תפקידו בשמירה על כלי החרס היקרים מני לא כראוי.

באחד האולמות הקטנים של בית משפט השלום בתל-אביב, ישב שמעון כמאובן, האיץ לעדותה של דליה בת השמונה, דליה, ילדה שנממנת ולא ביישנית, סיפרה כי נכנסה אחריו ולא חזר עבודתו של שמעון, שהציע לה לקבל מידו לוח שנתי כמתנה. בינתיים שלח את ידו לגופה, הפשיט את לבניה וכן הלאה.

אב הילדה סיפר כיצד התלוננה בפניו דליה על שמעון, שהוכה לאחר מכן על ידי הקהל שהתאסף, הוסיף כי הנאשם התחנן בפניו שיסלח לו, הציע לשטוף את רצפת ביתו אם יעזובנו.

כשעלה קפלן, מעבידו של שמעון, על דוכן העדים, הזכיר את שקדנותו של הנאשם בעבודתו, סיפר כי הכירו כאדם שקט ורחוק. סניגורו של שמעון, חיים קאווס, שחקר את העד בכשרון רב, שאלו אם היה רגיל לראות ילדים וילדות בסביבה. קפלן ענה כי אכן, היו הילדות מפריעות לעבודתו, קוראות מלות גנאי מהסוג הנט ביותר לעבר המשורדים. קאווס לא הניח לעד עד ששמע מפיו המלים, ביקש מהשוטט לרשמן.

אף לא צעד נוסף. שמעון, צעיר שחרחר ונעים מראה, הכחיש את רוב הכתוב באשמה, תאר את פרישת אותו יום בצבע אחר לגמרי. לדבריו, נכנסה אליו דליה, "הש-מנה", ביקשה ממנו לוח שנתי שראתה בו חדר. שמעון טרב, אולם היא שידלה אותו לתת לה את הספר, אמרה שתניחו בתוך מכנסיה, כדי שלא יראה. כשפשטה את מכנסיה, היא שלט לרגע קל ביצרו, החליק (המשך בעמוד 14)

הארץ

האם ינקה את תינוקה כצעד וחצי מ' שטח ההפקר. (העולם הזה) משה יעקבזון, פתח תקווה עובד גטן, עתלית בצורת נוזל ?

כשנכנסה הגברת הצעירה, גבתה הקומה ולבושת חליפה שחורה, לבית הקפה הסברני, לא עוררה כל חשד בלבה של המלצרית האדמונית. היא הגישה לה את כוס הקפה והפוך מבלי להשליך לעברה מבט נוסף ומיותר. לא כן השוטר גליק, זה יושב ממול לאשה הצעירה, הסתכל בפניה מתוך תשומת-לב מרובה. משהו נראה בעיניו שלא כשורה, אולם מה הרבר, לא ידע להסביר לעצמו מבטיו המרוכזים בגברת הצעירה העלו סומק קל בפניה, והיא התחייכה אליו בחיוך מושך וקוסם.

גרשון נתן, כאשה או ש.

נוצר הרושם הכללי שהמדובר באדם שאינו שפוי בדעתו, לפחות מבחינה מינית. העתור נים הודיעו אפילו שהמטרה מסרה אותו לבדיקה לפסיכיאטר. הוא הוחזק במעצר משך 5 ימים, ללא בדיקה רפואית. בתום תקופה זו לא נמצא, כנראה, סעיף חוק האוסר על גבר ללבוש בגדי אשה. לכן הואשם גרשון נתן (29) בעבירה אחרת: שמסר לפני שנה הודעה כוזבת למשטרת-חיפה. נתן הודה באשמה. לפני שנה ניסה (ללא הצלחה) בחיפה לטרס את עצמו. בדרכו ל-חנת מגן-דוד-ארום נחלש, נכנס לתחנת המשטרה כדי לבקש עזרה. שם מסר כי שני אלמונים התנפלו עליו, ביקש להימנע מחקירה נוספת. עתה סיפר בטבריה את האמת. שני פסתי-השלום הטילה עליו לחתום על ערבות עצמית להתנהגות טובה בסך 50 ל"י.

כובות במקום חיילים

מבחינה עתונאית נגמר בזאת סיפורו של גרשון נתן. אך הוא לא נגמר לגבי נתן עצמו. להיפך, נתן, הטוען כי נסע לטבריה ככוונה כדי להיאסר על מנת למשוך את תשומת-לב הציבור לטרגדיה האישית שלו, מצפה מאד להמשכו. הסיפור מתחיל לפני 29 שנים בעיר זיגן, ליד בון, בגרמניה, כשנולד האדם שהטבע צייד אותו באברי-המין של שני המינים, בלתי-מפרי תחים במידה מספקת. כבר בשנים הראשונות העדיף את מישחק הבוכות על מישחק הי חיילים. אולם הוריו החליטו לגדל אותו כילד. יתכן כי הכריע בכך השיקול שתכור נותיו הגבריות בלשו לעין יותר מאשר הי נשיות. בדרך כלל, במקרים של תערובת מינית, נוטה הצד הגברי להאפיל על הצד הנשי.

בחוף-לארץ התמחה נתן בחקלאות, הפך בצרפת מורה בבית-ספר חקלאי. אך כשבא לפני שבע שנים, לארץ, לא יכול היה להמשיך במקצוע זה מחוסר ידיעת השפה העברית. הוא הלך במקום זה לעבוד בקיבוץ.

אין כסף לניחוח

אולם עתה החלו תכונותיו המיוחדות ליפריע לו במידה מרעת. כשנכחו הבריות לדעת מה מצבו הגופני, החלו מתיחסים אליו בחשדנות ואירצון. רבים, שהשכלתם בשטח זה מצומצמת, היו בטוחים (בטעות) כי נתן הוא הומוסקסואליסט. הכל הסכימו שאי אפשר לשכך אותו לא בחדר של בחורים ולא בחדר של בחורות.

בוה אחר זה היה נתן חבר או עובד במעגן מיכאל, באשדות-יעקב ובנען. הוא עבד, לדבריו, קשה מאד, הצליח בתפקידים שהוטלו עליו. אולם בכל מקום סולק שלא באשמתו. עצם צורת ההליכה הנשית שלו עורר חשדות שונים.

הצעיר בעל העיניים הירוקות החל לוחם בגורלו. הוא ידע שעליו להיות סופית או לגבר או לאשה. הוא ניסה תחילה להיות לגבר, עבר פעמים טיפול בעזרת זריקות הורמונים גבריים. זריקות אלה עזרו לו זמנית, השפיעו על קולו ועל גידול זקנה, אולם לא השפיעו על ההתפתחות הפנימית. הוא ביקש לעבור ניתוח. אולם אמצעי הכספיים לא הספיקו לכך מעולם. טיפול כזה היה עולה במאות לירות.

בצבא, חדר נפרד

בימי מלחמת העצמאות התגייס נתן, הפך חובש. כשהתקשה במציאת עבודה בחיים הי אורחיים, אחרי השיחרור, התגייס שוב לצבא הקבע, במותו תפקיד. אולם גם בצבא עוררו תכונותיו תשומת-לב בלתי-נעימה. נתנו לו חדר לחוד, ולבסוף שיחררוהו. זה היה לפני כמה שבועות.

כיום נוטה נתן יותר להיות לאשה. ההליכה בבגדי אשה נעימה לו יותר. "האברים הנשיים שבגופי משפיעים עלי יותר, אולי מפני שאיני יכול להגיע אליהם" מודה נתן. לבסוף, על סף היאוש החליט להיאסר — והן כדי להכריח את החברה להתחשב במצבו, והן מתוך תקווה שבצורה זו יעבור בדיקה כמה שבועות.

* אך יש טעיף האוסר על גבר ללבוש בגדי אשה כדי לחדור למקום המיועד לנשים בלבד, כגון מקלחת, בית-שימוש ציבורי.

רפואית יסודית, בידי מומחים, מבלי שיצטרך לשלם עבורה. "החברה חייבת לי זאת", אומר נתן. "אני מרגיש בי כוחות רבים. הייתי יכול להורות כאן שיטה חדשה בחינוך החקלאי, שתחסוך סכומים עצומים. אולם כל עוד יש בי המתיחות הזאת, איני יכול לעשות דבר!"

בדרך לטבריה ישב ליד שוטר ושוטרת, שהחלו מסתכלים בו בעיון. הם לא חשדו בו שהוא גבר, אלא להיפך. מאחר שצבע את שפתיו יתר על המידה, חשדו בו שהוא פרוצה. בטבריה עצמה לא הצליח יותר. המשטרה

גרשון נתן, כגבר או ש.

ניסתה לוודא אם לבש בגדי נשים כדי לחדור לחדרי הנשים בתחומי העיר. כשנכחה לדעת שאין הדבר כך, שמחה, למצוא סעיף כל שהוא שאיפשר את העברתו למשפט — ושיחרור המשטרה מדאגה לבעיף מורדה זו.

תפקיד חינוכי

אחרי כשלוש נסיון זה, הוחמר מצבו שבי עתיים. הפירסומים בעתונים פגעו, לדבריו, בעתידו. הוא היה רוצה להיות שוב מודריך חקלאי. "אולם", שאל, "מי יקבל איש כמוני לתפקיד חינוכי?" תקוותו היחידה היתה — כפי שמסר השבוע במערכת העולם הזה, בה ביקר כדי לבקש עזרה בהסברת מצבו — שהחברה תקבל לידה את האחריות למצבו, תסייע בידו להכריע סוף סוף באמצעים רפואיים את כף המאזניים, למען יוכל להיות או לגבר או לאשה.